

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/131/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5717212001
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5717212001.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, zastúpeného spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, 821 01 Bratislava, IČO: 50 361 368, proti žalovanému: C. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XXX/X, XXX XX R., t.č. bytom XXX XX E. XX, o zaplatenie sumy 1.000,00 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 15Csp/227/2017-151 zo dňa 11.03.2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 15Csp/227/2017-151 zo dňa 11. 03. 2019 vo výrokoch II. a III. potvrdzuje.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.
Vo zvyšnej časti (t.j. vo výrokoch I. a IV.) zostáva rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 15Csp/227/2017-151 zo dňa 11.03.2019 nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd s poukazom na § 52 ods. 1 až 4, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.000,00 Eur, úroky z úveru a úroky z omeškania vo výške 177,80 Eur, úroky z omeškania vo výške 131,60 Eur, úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.000,00 Eur od 01.06.2017 do zaplatenia a poplatky vo výške 3,32 Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.). Žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 32 %, o výške ktorej bude rozhodovať súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (výrok III.). Zároveň súd pripustil zmenu žaloby v zmysle podania žalobcu doručeného súdu dňa 25.10.2018 (výrok IV.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 15.11.2017 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.000,00 Eur, úrokov vo výške 177,80 Eur, úrokov vo výške 770,96 Eur, úrokov vo výške 25,50 % ročne zo sumy 1.000,00 Eur od 08.06.2017 do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.000,00 Eur od 08.06.2017 do zaplatenia a poplatkov vo výške 39,28 Eur a tiež náhrady trov konania. V priebehu konania, podaním doručeným súdu dňa 25.10.2018, žalobca zmenil petit žaloby v časti uplatňovaných percentuálne určených úrokov a úrokov z omeškania tak, že tieto si uplatňoval od 01.06.2017 do zaplatenia.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal prvoinštančný súd preukázané, že právny predchodca žalobcu (D., K.) v postavení veriteľa uzatvoril so žalovaným ako dlžníkom dňa 24.03.2014 zmluvu o úvere č. 1430014535. Žalovaný uzatváral predmetnú zmluvu ako fyzická osoba - spotrebiteľ, nakoľko o pôžičku

nežiadal v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (zmluvu podpísal nie ako fyzická osoba živnostník, ale ako fyzická osoba s uvedením trvalého pobytu, rodného čísla, čísla občianskeho preukazu). Na základe tejto zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému spotrebiteľský úver. Z tohto dôvodu konajúci súd pri prejednávaní sporu aplikoval ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl.). Z označenej zmluvy o úvere vyplýva, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 1.000,00 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 60-ich pravidelných mesačných splátkach po 30,00 Eur, s tým, že prvá splátka bola zmluvne dohodnutá na 25.04.2014. Spotrebiteľský úver bol poskytnutý s ročným úrokom vo výške 25,50 %, s RPMN vo výške 28,70 % a s priemernou hodnotou RPMN vo výške 46,30 %. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 25.03.2019, celková výška nákladov úveru bola zmluvne dohodnutá vo výške 763,86 Eur. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli aj obchodné podmienky pre úver - dostupnapôžička, dostupnapôžička - šikovnarezerva a sadzovník poplatkov. Výzvou na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 12.11.2014 právny predchodca žalobcu upozornil žalovaného na dlh, ktorý žalobca k tomuto dátumu vyčíslil na sumu 245,96 Eur, vrátane poplatkov. Žalovaný svoj dlh nezaplatil ani len sčasti, keď na úver nepoukázal veriteľovi ani jednu mesačnú splátku. Nesplácaním úveru žalovaný porušil zmluvné podmienky platiť riadne a včas, na základe čoho právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 28.11.2014, v súlade so zmluvnými podmienkami, vyhlásil k tomuto dátumu mimoriadnu splatnosť úveru. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.06.2017 mal súd preukázané, že aktívne legitimovaným subjektom na uplatnenie nároku zo spornej pohľadávky v súdnej veci sa stal terajší žalobca - BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692.

4. Za dôvodne uplatnený považoval konajúci súd nárok žalobcu na zaplatenie istiny vo výške 1.000,00 Eur, pretože žalovaný nesplatil ani len časť poskytnutého úveru, a nárok na zaplatenie kapitalizovaných úrokov vo výške 177,80 Eur, ktoré predstavujú sumu zmluvne dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania odo dňa uzavretia zmluvy do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, t.j. do 28.11.2014. V súvislosti s priznanými úrokmi poukázal na rozhodnutia viacerých súdov SR. Súd ďalej priznal žalobcovi aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania odo dňa nasledujúceho po zosplatení úveru, t.j. odo dňa 29.11.2014 do 31.05.2017 vyčísleného v sume 131,60 Eur a zákonných úrokov z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.000,00 Eur od 01.06.2017 do zaplatenia. Pri rozhodovaní o úrokoch z omeškania súd postupoval podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. V zmysle uvedených ustanovení vznikol žalobcovi nárok na úroky z omeškania, keď sa žalovaný so zaplatením dlžnej sumy dostal do omeškania. Zo žalobou uplatneného nároku týkajúceho sa poplatkov v celkovej sume 39,28 Eur súd priznal žalobcovi „len“ nárok na zaplatenie poplatku za výzvu na splatenie úveru s príslušenstvom zo dňa 28.11.2014 v sume 3,32 Eur. Žalobca súdu predložil doklad o prevzatí predmetnej výzvy žalovaným, čím tento nárok preukázal. V ostatnej časti, t.j. v časti týkajúcej sa uplatnených zmluvných úrokov po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru do dňa 31.05.2017, súd žalobu žalobcu zamietol. Žalobca po zosplatení úveru stratil nárok na zmluvne dohodnuté úroky. Zároveň súd zamietol aj časť nároku z titulu poplatkov, nakoľko doručenie výziev, za ktoré boli tieto poplatky účtované, žalobca súdu žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal.

5. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania okresný súd vychádzal z ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, 2 CSP a pomeru úspechu sporových strán v konaní. Žalobcom pôvodne uplatnený nárok predstavoval sumu 1.988,04 Eur. Úspech žalobcu predstavuje priznaný nárok v sume 1.312,72 Eur, čo v percentuálnom vyjadrení predstavuje 66 %. Úspech žalovaného predstavuje časť žalobného návrhu, ktorú súd zamietol, t.j. rozsah 34 % uplatnenej žaloby. Žalobcov čistý úspech v konaní tak predstavuje 32 %, preto súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 32 %, s tým, že o výške bude v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd vyhovie žalobe aj v zamietnutej časti a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu, alternatívne sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku v odvolaní napadnutej časti a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Odvolateľ prezentoval názor, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a arbitrárny, pretože z jeho odôvodnenia nie je zrejmé, z akého právneho predpisu súd vychádzal pri konštatovaní právneho záveru, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobca už nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Rozhodovacia prax súdov v otázke priznávania zmluvných úrokov po zosplatení úveru

je rôznorodá, čo nie je v súlade s princípom právneho štátu. V prípade zmluvných úrokov žalobca zastáva názor, že ide o dohodnuté zmluvné plnenie akcesorickej povahy. Uvedené znamená, že takéto plnenie je nevyhnutne spojené s istinou úveru, od ktorej existencie závisí aj samotný zmluvný úrok ako forma odmeny veriteľa (žalobcu) za poskytnutie predmetného úveru. S poskytnutím úveru bol teda späť aj nárok žalobcu na zmluvné úroky, pričom žalovaný si bol tohto nároku vedomý a svojím podpisom zmluvy sa tieto zmluvné úroky zaviazal uhrádzať. Z jazykového výkladu ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka je zrejmé, že veriteľ má nárok na úroky až do splatenia úveru. Vzhľadom na fakt, že k vráteniu celej poskytnutej istiny doposiaľ nedošlo, nedošlo ani k zániku dohodnutého záväzku žalovaného, v zmysle ktorého je povinný naďalej uhrádzať zmluvne dohodnuté úroky. Žalobca tiež nesúhlasil s tvrdením súdu, že súbežným uplatňovaním úrokov z úveru a úrokov z omeškania dochádza k hrubej nadvláde veriteľa. Nakoľko oba typy úrokov sú diametrálne odlišným právnym inštitútom a sledujú iný cieľ, nemôže ísť o dvojité sankcionovanie žalovaného. V súvislosti s odvolacou argumentáciou poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 41Co/13/2018 a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 11Co/22/2018 zo dňa 28.06.2018. Záverom podaného odvolania poukázal na odlišné stanovisko podpredsedu Ústavného súdu SR JUDr. Ľalíka (v bližšie nešpecifikovanej veci, pozn. odvolacieho súdu) o neprimerane paternalistickom postupe orgánu ochrany práva vo vzťahu ku spotrebiteľom.

8. Žalovaný, ktorému bolo odvolanie žalobcu doručené dňa 13.05.2019, sa k nemu nevyjadril. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania neboli stranami sporu súdu predložené.

9. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie vo výroku II. o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti a v závislom výroku III. o trovách konania v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

10. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

11. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovanej formulovanú v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

12. Zo obsahu opravného prostriedku žalobcu vyplýva, že odvolateľ sa vo vzťahu k zamietnutej časti žaloby nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu prezentovanými v odôvodnení napadnutého rozsudku, a to pokiaľ ide o nepriznanie žalovaných zmluvne dohodnutých úrokov po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, tak, ako ich žalobca špecifikoval vo svojom žalobnom návrhu.

13. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I.ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II.ÚS 3/97, II.ÚS 251/03). Odvolacie námietky žalobcu k spôsobu vyhodnotenia dokazovania okresným súdom z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobe žalobcu v časti zmluvne dojednaných úrokov po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru nevyhovelo a ku svojim záverom dospel v kontexte vykonaných dôkazov.

14. K odvolacej námietke žalobcu, že mu mali byť v konaní priznané aj úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru krajský súd uvádza, že aplikačná prax súdov sa otázkou priznania úrokov za úver po splatnosti pohľadávky, a teda popri úrokoch z omeškania či iných sankciách už zaoberala. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 4 Obo 143/98 konštatoval, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania podľa § 369 Obchodného zákonníka. V rozsudkoch súdov sa zmluvné dojednanie o povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania označilo za obchádzanie zákonného pravidla zakotveného v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka o administratívnom strope úrokov z omeškania (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/182/2011).

15. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa má za následok absenciu požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úroky preto predstavujú jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Po nadobudnutí splatnosti úveru (či už celého alebo jednotlivých splátok) veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru (alebo jeho časti). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba (pretože tieto sú už splatné) a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kedy by bol spotrebiteľ vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa poprel účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby ku zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd uvedené v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za situácie, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (bližšie pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014).

16. Pokiaľ odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku poukazyval na odlišné rozhodnutia všeobecných súdov v obdobných veciach, k tomu odvolací súd dodáva, že z ust. § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný. Navyiac, pri rozhodovaní spotrebiteľských sporov je potrebné vždy prihliadať na konkrétne okolnosti tej-ktorej veci a časové hľadisko, rešpektujúc právnu úpravu platnú v čase uzavretia zmluvy medzi dodávateľom a spotrebiteľom

17. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, pri súčasnom nezistení nedostatkov v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku II. ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil.

18. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok III.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, a ktorý zároveň plne zodpovedá čiastočnému úspechu sporových strán posúdenému v zmysle zákonných ustanovení v ňom citovaných.

19. Vo zvyšnej časti nenapadutej odvolaním (t.j. vo výroku I. a IV.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako úspešnej procesnej strane odvolacieho konania nepriznal nárok na ich náhradu.

21. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanému v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva ako trovy konania (majúce sa nahradit) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania,

predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel absentuje, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

22. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).